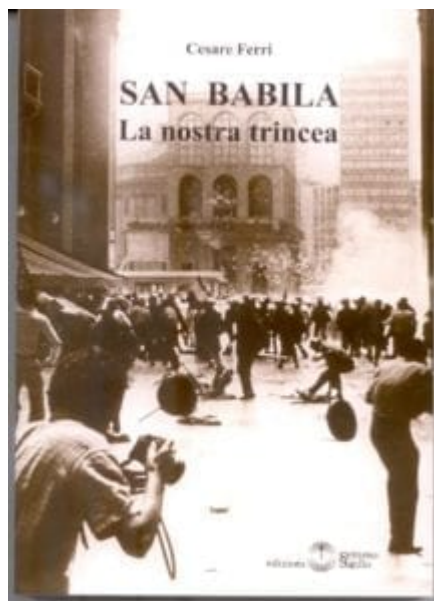

Cesare Ferri – San Babila. La nostra trincea

San Babila: La nostra trincea

Cesare Ferri

Edizioni Settimo Sigillo, 2015.

V návaznosti na příspěvek „Mezikulturní dialog jinak“ z minulého týdne uveřejňujeme překlad rozhovoru s jedním z protagonistů „olověných let“.

Cesare Ferri (nar. 1951 v Miláně) je spisovatel a dramatik, od 70. let činný v různých protisystémových iniciativách jako byly Mussoliniho akční oddíly (*Squadre d'Azione Mussolini*, SAM), milánský magazín *La Fenice* (Fénix) nebo Černý řád (*Ordine Nero*, ON). Především je však spjat s fenoménem, o němž předloni vydal rozsáhlou autobiografickou knihu *San Babila: La nostra trincea* (San Babila: náš zákop).

Co si myslíš o dnešních mladících vzhledem k vaší generaci?

Větší část dnešních mladých se mi zdá míň mužná, než jsme byli my, protože mužnost je způsob přístupu k životu a s předváděním svalů nemá co dělat. Jisté ale je, že výklad mužnosti závisí na duchovní a intelektuální hloubce každého člověka.

Cesare Ferri

Jenže vy jste svaly předváděli ... až moc.

Abychom bránili ideu, bylo tehdy skutečně nutné bojovat, protože jsme vážně byli jako v „zákopu“ uvnitř Milána ovládaného komunisty. Nemlátili jsme se pro potěšení, ale z nutnosti. Naše předvádění síly bylo odhodlání, ne narcismus.

Všechny tvoje práce, hlavně ty divadelní, mají přinejmenším jednoho společného jmenovatele: nietzscheovské vidění existence, které tvoje myšlení charakterizovalo odjakživa. Dýchalo se ovzduší „aktivního nihilismu“ i na San Babila?

Určitě už tehdy, navzdory „aktivismu“ (*militanza*), se hodně četlo a studovalo. Nicméně když je člověku sedmnáct je těžké mít právo říct, že je

nietzscheovec, evolián nebo guénonista. A pak, my nebyli typy schovávající se za nálepky nebo lidi, co se jim líbilo hrát si na intelektuály. Vždycky je třeba mít na paměti, že páv předvádějící brka ukazuje i zadek a osobně věřím, že kultura není krásný zevnějšek na předvádění, ale cosi uvnitř nás k pečlivému opatrování a k upotřebení coby průvodce či vodítka životem.

Jistě můžu říct, že to, co se dýchalo na San Babila bylo výjimečné klima pevné soudržnosti a jednoty mezi námi militanty.

Pokud jde o nihilismus: řítíme se do střetu civilizací a zdá se, že se vrací móda mluvit o Západu s poukazem na to, že stále víc přichází o identitu a jako takový je zranitelnější před útoky fundamentalismu. Začínají se lidi pomalu probouzet z netečnosti?

Kdepak. Můj dojem je, že většina lidí dál utrácí svůj čas přesvědčená, že pro něco žije, aniž si uvědomuje, že žije pro nic.

Protože když se soustředíte jen na (naprosto připoutávající) blahobyť a nikdy na řádné (volné) bytí, skončíte v životě od něčeho k ničemu, aniž po sobě zanecháte nějakou stopu. Nevidím tedy záblesky „aktivního nihilismu“, který jste zmínili, protože pak by byl jen uvědoměním si, že procházíme pouští.

*“Nulla si edifica sulla pietra, tutto
sulla sabbia,
ma noi dobbiamo edificare come se*

*la sabbia fosse pietra.” Jorge Luis
Borges*

Pouští hodnot...

Ne, řekl bych pustinou principů – jako jsou oddanost, hierarchie nebo věrnost – které byly naší společností sníženy a změněny na hodnoty. Dnes opravdu scházejí principy, ne hodnoty.

Vezměme například hodnotu hierarchie: ta je dnes redukována na roli, kterou má v profesní oblasti, v rámci podniku. Ale hierarchie je něco jiného: znamená rozpoznat někoho, kdo ti je duchovně nadřazený. Je to vztah mezi mistrem a žákem, mezi **Marpou** a **Milarepou**. Tento typ vztahu už neexistuje tak jako definitivně padla jakákoli hierarchie. Dnes jsou to jen pitvorné napodobeniny těch původních principů.

Proti „chalífovi“ jsme tedy bez šance?

No tak ten stav slabosti jistě nepomůže. A když se k tomu přidá pořádná dávka nadměrné tolerance – co nám dokonce brání rozpoznat, že Islámský stát je faktický pokus si nás podmanit – zní odpověď ano.

Západ určitě nese velkou zodpovědnost, že přispěl k explozi islámského fundamentalismu, ale teď, když nás ostřelují, jistě není vhodná chvíle dělat rozdíly a vyvolávat pocit viny: když na mě někdo střílí, tak se nejprve snažím vyhnout ráně, pak jdu hledat zbrojírě.

Skončeme tam, odkud jsme vyšli: po „vaší“ San Babila přišly osmdesátky a ideologické období vystřídal hédonistický individualismus „Milána jupíků a paninarů“. Dnes všichni říkají, že to tak bylo dobře. Existuje ale mezi politickou angažovaností (*militato*) „olověných let“, která vedla až k extrémním důsledkům, a individualismem dnešních mladých generací nějaká střední cesta? Způsob, jak nekrvavě změnit svět?

Jsem přesvědčen, že před jakýmkoli pokusem změnit svět je třeba změnit člověka. Nebo přesněji: obrodit. „Nepotřebujeme programy, potřebujeme lidi“, říkával velmi moudře Codreanu.

A proto věřím, že první revoluci je třeba udělat v nás, cestou morálního a duchovního růstu. Je tedy třeba znovu uvést do rovnováhy náš vztah k věcem, protože věci ovládáme jen ve chvíli, kdy je krotíme, pak se stáváme jejich otroky.

Pak je potřeba mezi oběma rovinami opět zviditelnit dialog, tj. „naše“ psaní, „naše“ umění, ale hlavně rehabilitovat hodnotu příkladu: autorita člověka nikdy nezávisí na tom, co říká, ale vždycky a jen na tom, čím kdo opravdu je a co dělá. Proto všechno, co můžeme dělat je začít „sít“, aniž bychom se nechali vyvést z míry nepoměrem vydání a výtěžku.

I kdyby z té setby vzešel jediný silný kmen, byl by to obrovský úspěch: tak začínají velké revoluce.

Vysvětlivky:

Piazza San Babila – milánské náměstí, v letech 1970 až 1975 „černá zóna“ v jinak „zrudlém“ Miláně; kromě Ferriho vylíčili jeho svébytnou atmosféru „brány bohů“ dva další *sanbabilini*: Maurizio Murelli – *Indian Summer '70, c'era una volta San Babila* (Indiánské léto roku sedmdesát: bylo jednou jedno San Babilo); Alessandro Preiser (vl. jm. Danieletti) – *Avene selvatiche* (Divoké šalvěje), s předmluvou Claudia Magrise! „Pulp“ pohled z opačné strany: dobový film *San Babila 20 hodin* od režiséra-komunisty Lizzaniho, oceněný v roce 1977 na X. mezinárodním festivalu v Moskvě.

Olověná léta [anni di piombo] – patrně podle filmu *Die Bleierne Zeit* (1981) západoněmecké režisérky Margarethe von Trotta (o osudu Gudrun Ensslinové z RAF) se tak nazývá „těžké období“ mezi lety 1969 až 1981, kdy byla dočasně – především v Itálii – zprava i zleva narušena „buržoazní rovnováha“.

Paninaro – trend konzumního životního stylu a módy milánské mládeže z poloviny 80. let, který ve stejnojmenné písni oslavilo britské duo Pet Shop Boys.

27. května 1975. Cesare (v horní řadě uprostřed) s kamarády zdraví rozsudek za účast na milánském „černém čtvrtku“ – tvrdých srážkách s policií 12. dubna 1973.

Poznámka:

Ve vězeních Cesare Ferri strávil bezmála deset let. Po složení doktorátu z filosofie na boloňské univerzitě byl 3. března 1983 znovu uvězněn na základě falešných obvinění pro účast na atentátu v Brescii r. 1974 a zosnování zabití údajného zrádce. Za neoprávněné věznění vysoudil prý v 90. letech u Evropského soudu ve Štrasburku odškodnění ve výši 100 milionů lir. (Nutno zdůraznit, že atentáty SAM a ON namířené proti symbolům systému měly demonstrativní charakter bez obětí na životech; v dobovém žargonu ovlivněném Maovým pojetím „revoluční války“ šlo o „propagandu akcí“.) Naposledy byl Ferri zatčen v roce 1994 za členství ve Fredově Národní frontě (Fronte Nazionale, FN) a o pět let později coby jeho „pravá ruka“ odsouzen k 20 měsícům nepodmíněně.